

Oponentský posudek práce doc. Ing. Arch. V. Merty *5 minut slávy jedné písně – Obraz vlivu českého folku na sociální změnu*

Doc. PhDr. Ladislav Benyovszky, CSc.

Dávné jsou, nejen v antropologii a filosofické antropologii, dokonce i v estetice či filosofii jako takové, pokusy, přinejmenším vhlédnout do tajuplného vztahu *autora* a jeho (?) *díla*. Především ve světle takových tázání je pro mne disertace pana Vladimíra Merty pozoruhodná. Je to ve dvojím smyslu: Předně a samozřejmě co do toho úkolu, který si sama klade. Je totiž programově *autoetnografickým výzkumem spojeným s etnomuzikologickým výzkumem současné písně jako projevu městského folklóru*. To předpokládá, že jako do *výzkumného pole* vstupuje autor do své vlastní zkušenosti, „Jsem pozorovatel i pozorovaný“, píše. Z tohoto hlediska se může vnějšně zdát, že jde prostě o text vzpomínkový, či memoárový. Jakkoli se ale čtenář i v tomto ohledu vzhledem k bohaté životní zkušenosti autora dozví mnohé o jeho osobním životě, době, užších i širších společenských kontextech, nebo některých všeobecně známých osobnostech, smysl studie to ani v nejmenším nevyčerpává. Všechna tato zkušenostní fakta jsou nikoli – jak tomu bývá v memoárové literatuře – tím, co má být sděleno, jsou mnohem spíše „materiálem“ pro hledání a ujasňování si podstaty (bytnosti) písně, lidové písně, balady, folklóru a folku, následně pak podstaty „folkaře“ jako toho, kdo se – pokud je tím, kým být má – zpravidla spontánně a nereflektovaně – této „podstaty písně“ „spoluúčastní“. Tak je pro mne tato práce zároveň autorovým pokusem o sebeujasnění v onom nejhlubším slova smyslu, a tedy –jako předložený tvar – dílem, pro které je naprosto rozhodující, kdo je jeho autorem.

Ohledně autorem nacházených odpovědí, jsou mi nejbližší ty, které hovoří o pěvci jako o tom, kdo „je sám sobě materií, chce se stát součástí přirozeného světa“ a o hudbě a písni jako o „skromné obhajobě existence člověka jako druhu“. Co pro mne činí práci obtížněji přístupnou je pak někdy velmi těsné prolínání osobních a teoretických výpovědí. Nicméně již v „Poděkování“ autor ohledně této záležitosti vyzývá k toleranci, již rád vyhovím. Každopádně doporučuji tuto disertaci ke kladnému přijetí.

V Praze 10.3.2022

Benyovszky